

1

De stad Philadelphia is wellicht een van de wonderen van de wereld.

Lord Adam Gordon

Allegheny County, Pennsylvania
April 1822

Elinor Louise Ballantyne is een aardige jongedame met een fortuin van meer dan twintigduizend pond...

ELLIE KROMP IN ELKAAR toen ze deze woorden las in het nieuwste bulletin van het Huwelijksgenootschap van Philadelphia. Ze sloeg tegen de krant en verstopte hem onder de royale plooien van haar lange mantel. De imitatiekasjmieren stof was te warm voor een dag in april, die was begonnen in een stampvolle koets die nu stilstond op de tolgeweg naar Pittsburgh, maar ze had het onopvallende kledingstuk gekozen met een bedoeling.

Ze was inderdaad een aardige jongedame.

Ze reisde inderdaad alleen.

En ze was inderdaad een fortuin waard.

Die drie dingen waren normaal gesproken al een verleidelijke combinatie, maar hier in de wildernis van het westen van Pennsylvania waren ze potentieel dodelijk. Had ze bij de laatste pleis-

terplaats niet een aanplakbiljet met een waarschuwing voor struikrovers gezien?

Ze stapte uit de koets en bleef een eindje van de andere passagiers af staan in een baan zonlicht, terwijl ze probeerde niet te letten op de godslasteringen die onder het voertuig vandaan kwamen, waar de koetsier afrekende met een gebroken as. De andere passagiers keken ontzet toe en sommigen mompelden zelf ook scheldwoorden.

‘Juffrouw...?’ Dit vroeg een robuuste, zwaar in de rouge gezette vrouw links van Ellie. Haar hazelnootbruine ogen namen haar taxerend op.

‘Elinor,’ antwoordde ze met een spoor van een glimlach en ze klemde haar tas wat steviger tegen zich aan.

‘Zin om een eindje met ons te gaan lopen? We kunnen eerder in Pitt zijn dan de koetsier. Het is maar een kilometer of achttien, staat daar op de wegwijzer.’

Opgelucht keek Ellie naar de stenen zuil langs de weg voordat ze zich bij de anderen in de pas voegde. Een wandelingetje kon geen kwaad, gezien het feit dat ze dagenlang ononderbroken in een koets opgesloten had gezeten. Haar reisgenoten waren pas dertig kilometer geleden ingestapt en waren veel frisser dan zij, maar verlangden net zo om de rokerige vallei die Pittsburgh was te zien, waar zijn drie rivieren zich vervlochten tot een zilveren knoop.

Ze hadden net anderhalve kilometer gelopen toen de lucht zijn blauwe kleur aflegde als een afgedankte jurk en zich hulde in tinten vaalgrijs. Bij de eerste regendruppels zette Ellie de pas erin, de dunne zolen van haar in Londen gefabriceerde muiltjes trippelden voort in een stoffig protest. Een *gandiegow*, zou haar Schotse vader zeggen. Een zware bui.

Of... erger?

Erger.

Hagelstenen als ganzeneieren vielen striemend uit de lucht, iedereen rende kermend en gillend naar de dekking van het bos.

Dankbaar voor de brede rand van haar hoed kroop Ellie onder een stoere eik en richtte haar blik op de westelijke horizon. Daar kolkte een wolk als een trechter, pikzwart, en vreemd klinkend als een waterval. Ze greep de ruwe stam van de boom vast en kneep haar ogen dicht tegen het rondvliegende puin, de geur van vochtige lentearde was verstikkend. Twee keer werd ze bijna opgetild door de storm, die haar vingers loswrikte uit hun vertwijfelde greep. Ze voelde zich broos als een vlinder die op het punt staat van zijn vleugels te worden beroofd en was er zeker van dat het noodweer haar aan stukken zou scheuren.

God, help me om thuis te komen...

Toen de wervelwind eindelijk ophield, werd zijn plaats ingenomen door stromende koude regen, die de massa van haar taille-lange haar doorweekte, dat nu vol zat met takjes en blaadjes. Ze had geen haarspeld meer over, om van haar hoed nog te zwijgen.

Koffiekleurige modder sijpelde over de weg en viel van de bomen. Door de nevel heen kon ze verderop enkele van haar reisgenoten onderscheiden, haastig op weg naar een licht in de verte. Het wenkte als een ster en beloofde beschutting en vrede.

De Widow Meyer's? De laatste postkoetsstop vlak voor Pittsburgh?

Toen ze naar de brede houten trappen strompelde, zag ze dat het op de binnenplaats net zo'n chaos was als op de weg, vol gestrande rijtuigen en beschadigde wagens en hysterische paarden. In de holle gelagkamer was het eveneens een rommeltje. De avond viel snel.

Wat een vreemde wereld was een herberg!

Ze bleef op de drempel staan en kon bijna niet geloven dat ze Philadelphia voorgoed had verlaten. Geen Madame Moreau meer. Geen saaie lessen in Frans of borduren. Ze hoefde geen harpsolo's meer te geven op verstikkende bijeenkomsten of beleefd een dans te weigeren op societybals. En het belangrijkste was dat ze niet meer achtervolgd werd door het Huwelijksge-nootschap van Philadelphia.

Haar tasje was weg, afgepikt door de wind, net als haar hoedje. Geen cent. Geen kam. Geen bewijs van wie ze was. Het besef dreef haar in de richting van de hysterie die overal om haar heen oprees. Ze keek omhoog en zag dat het dak aan de westkant van de herberg ontbrak, de dakspanen lagen bloot. De regen stroomde naar binnen als water door een zeef en doorweekte een hoek achterin. Mensen maakten haastig dat ze wegwamen.

‘De storm van de eeuw!’ schreeuwde iemand te midden van het kabaal en de drijfnapte haartjes in haar nek gingen overeind staan.

Beurtelings heet en koud maakte ze het gevlochten garneersel langs haar kraag los en schudde haar lange bontcape van zich af. Ze legde hem over haar arm en merkte op dat veel mannen naar haar keken. Ongevraagd kroop er een herinnering door haar verdoofde bewustzijn die haar nog waakzamer maakte. Lang geleden was haar moeder iets overkomen in een herberg, de weinig verheffende bijzonderheden waren nooit boven tafel gekomen. Wat ze zich vooral herinnerde, was haar vaders afkeer van zulke plekken en zijn eis dat ze er uit de buurt bleef.

O, vader, als u me nu eens kon zien...

Tegen het aanbreken van de dag waren Jack Turlock en een verzameling van de sterkste mannen klaar met het vrijmaken van een vijf kilometer lang pad van de herberg naar Pittsburgh. De storm was even ten westen van de Widow Meyer's aan de grond gekomen voordat hij een nieuwe weg was ingeslagen naar het oosten waar hij de meeste schade had aangericht. Ze werkten bij het licht van lantaarns, dankbaar dat de regen was afgenomen en de wind was gaan liggen. Ze waren opgelucht toen de zon boven de verre horizon uit kroop als een geruststelling dat het einde van de wereld toch nog niet gekomen was.

Hij liep langzaam, het zware canvas van zijn broek was tot zijn

bovenbenen aangekoekt met modder, zijn laarzen waren onherstelbaar bevuild. In het gewoel was hij zijn jas kwijtgeraakt en zijn smerige overhemd hing uit zijn broek. Hij wreef zijn stijve nek en herinnerde zich dat zijn halsdoek nu om iemands gebroken arm zat als een mitella. Het was een heel lange nacht geweest.

Hij voelde een zachte bries opsteken die hem deed denken aan gisteravond, toen hij ternauwernood ontkomen was. In het felst van de storm had een vallende eik, zo dik als drie mannen, hem op enkele centimeters na gemist. De daverende klap weerklonk nog lang in zijn gedachten en als de echo daarvan klonk de stem van zijn vroegere schoolmeester.

Pulvis et umbra sumus. Stof en schaduw zijn wij.

Hij probeerde de herinnering van zich af te zetten, maar de storm in hem bleef, veel heftiger woedend dan de storm die nu op weg was naar het oosten. Hij dook onder de lage lateibalk van de hoofdingang van de herberg naar binnen en merkte dat iedereen stil viel. Waarom? Vanwege zijn modderige gestalte? Of vanwege de reputatie van zijn familie? Waarschijnlijk het laatste. In de bijkeuken van deze zelfde herberg stonden vele vaten Turlock-whisky.

Behoedzaam betrad hij de ruimte. De stank van sterkedrank en ongewassen lijven kwam hem in een misselijkmakende golf tegemoet. Licht in zijn hoofd van de honger begon hij vrouwen en kinderen te verzamelen, waarbij hij gezinnen bij elkaar hield voor de reis. Enkele deftige dames mopperden en klaagden dat ze moesten wachten, maar hij besteedde geen extra aandacht aan hen dan een terloopse geruststelling dat het niet lang zou duren. De ruimte was nu half leeg en hij kon de situatie beter inschatten.

‘Meneer Turlock, het is niets voor u om zo lang te blijven.’ De staljongen naast hem hipte van de ene blote voet op de andere en keek hem van onder zijn vele sproeten verbaasd aan. ‘Wat wilt u dat ik doe met Cicero?’

‘Zorg dat hij een voederzak met haver krijgt.’ Hij haalde een munt uit zijn zak en knipte die in de lucht. De jongen ving hem met een grijns. ‘Ik hoop te vertrekken als het ochtend wordt.’

Inderdaad, hij bleef zelden lang, zijn ongedurige aard kwam nergens tot rust. Hij moest alleen een kroes bier hebben. Een maaltijd. Misschien een bad. Ja, dat was wel nodig. Zijn moeder duldde geen troep op Broad Oak, noch haar huishoudster. Hij was blij dat hij schone kleren in zijn zadeltassen had zitten.

Het begon te schemeren toen de laatste wagens en rijtuigen wegreden en hij een kamer bestelde. Slechts een paar mannen en een handvol vrouwen waren overgebleven; ze zaten aan de tafels te eten en zacht te praten. Toen hij bij de toog uit zijn kroes stond te drinken, werd zijn aandacht getrokken naar een donker hoekje. Had hij iemand over het hoofd gezien?

Er zat een jonge vrouw alleen, met haar rug tegen de muur. Hij had haar al eerder gezien toen ze hielp met de kinderen en hij was ervan uitgegaan dat ze bij een familie hoorde. Hij kwam dichterbij en hij voelde een strakke band aantrekken om zijn borst.

Ja, hij had iemand over het hoofd gezien. Maar het was niet te geloven dat zij het was.

Ellie was Jack Turlock, sinds hij voor het eerst voet in de herberg zette, niet uit het oog verloren – al was het maar om bij hem uit de buurt te blijven. Toch wendde ze nu haar blik af. Ze keek naar de openstaande keukendeur waar de geuren van gebraden gans en appeltaart en brood – waar ze geen geld voor had – zich vermengden met de geur van pijpook en sterkedrank. Met haar handen gevouwen in haar schoot probeerde ze zo rechtop mogelijk te zitten. Dat ging niet zoals ze wilde, want ze had de afgelopen nacht in een stoel doorgebracht en had daardoor een achterkant die zo stijf was als het splinterende hout.

Lieve help, erger kan het niet worden, zou haar zus Andra zeggen. Maar dat kon het wel en het kwam recht op haar af.

Ze had Jack Turlock in jaren niet gezien. Het laatste wat ze had gehoord was dat hij een rondreis maakte door Europa, waar hij de distilleerderijen in Schotland, Ierland en Frankrijk bekeek, dat stond tenminste in de kranten. In die tijd was ze hem bijna helemaal vergeten. Hij was, in rouwkleiding gehuld vanwege het overlijden van zijn grootvader, een sombere, maar knappe figuur in de straten van Pittsburgh. Als de jongste broer – en dus niet de erfgenaam – was hij lang zo interessant niet als zijn broer Wade, althans in de ogen van bemoeizieke dames uit de hogere kringen.

Terwijl hij op haar toe liep, werd ze overspoeld door de vele herinneringen aan confrontaties uit hun kindertijd. Ze voelde zich ineens weer een klein meisje, op het punt om geraakt te worden door een steen of gekleineerd te worden door zijn scherpe tong. Ze hadden elkaar toen vaak getroffen bij de beek die het land van Turlock en Ballantyne scheidde, haar broers Ansel en Peyton die van dezelfde leeftijd waren als Jack en Wade. Soms was Andra erbij geweest, en Daniel Cameron. Als de jongste, was Ellie vaak ontsnapt aan hun ruzies. De blik op zijn gezicht verzekerde haar dat ontsnappen er nu niet bij was.

Hij keek op haar neer, met zachte stem sloeg hij de beleefdheden over. ‘Waarom heb je niet gezegd dat je hier was? Ik zou je in de eerste wagen hebben gezet.’

‘Dat hoefde niet. Ik ben niet gewond.’ Ze sloeg haar ogen neer.

Ik ben alleen maar doorweekt van de modder en ik ben alles kwijtgeraakt.

Hoe graag ze ook thuis wilde zijn, ze wilde geen uitzondering zijn. Die voorkeursbehandeling was precies waarvoor ze op de vlucht was. Bovendien handelde Rose meestal alle reisbijzonderheden af. Zonder de kranige aanwezigheid van haar kamenierster wist Ellie nauwelijks wat ze moest doen.

Op haar hoede keek ze naar hem op en zag dat hij besmeurd was met modder en dat zijn kleren aan flarden waren gescheurd.

Het lukte hem om verdwaasd te kijken... enigszins spottend. Hij boog zich over de tafel en wenkte een serveerster met een geruite hoofddoek.

‘Thee,’ zei hij zacht. ‘En wat brood.’

Met een glimlach verdween het meisje, alsof ze opdracht had gekregen van de eigenaar van de herberg. Maar de eigenaar was druk bezig Turlock-whisky te schenken achter een lange, gebutste toog met een kooi eromheen. De zaken gingen goed, zo te zien aan de verzamelde dorstigen.

‘Je moet een kamer hebben,’ zei hij tegen haar. ‘Dan vertrekken we morgenochtend.’

‘Wij?’ Haar mond ging wijd open.

Hij pinde haar vast met zijn scherpe blik, zodat er geen misverstand kon ontstaan over zijn bedoeling. ‘Je moet een begeleider hebben om je naar huis te brengen – een chaperon.’

‘Ik moet een chaperon hebben?’ herhaalde ze ongelovig.

Om me te beveiligen tegen jouw soort.

Zijn grijze ogen lichtten op van plezier en kregen de warme kleur van tin, alsof hij heel goed wist wat ze dacht. ‘Ik breng je zelf terug naar New Hope, uit respect voor je vader.’

Mijn vader? De man die je talloze keren in de gevangenis heeft laten gooien?

Ze was sprakeloos en haar verbazing maakte plaats voor dankbaarheid toen de bestelde thee en brood kwamen, de laatste besmeerd met boter en honing. Haar maag trok samen bij het vooruitzicht, maar ze schoof het bord naar hem toe. Hij had niet gezegd dat het voor haar was, dus ze wilde niet brutaal zijn.

Met een lange, vuile vinger duwde hij het bord naar haar toe, samen met de dampende thee. Uitgehongerd boog ze haar hoofd en fluisterde snel een gebed voordat ze een punt van het brood afbeet, waarbij een waterval van kruimels over haar gekreukte lijfje stroomde.

‘Ik kan er weinig aan doen hoe je eruitziet, maar ik kan je wel eten geven,’ zei hij droog.

Ze stopte met kauwen en haar wangen werden warm toen ze aan haar hutkoffer dacht. Had de koetsier de as nog gerepareerd en was hij al tot hier gekomen? Of zat hij nog steeds vast, ingesloten door talloze gevallen bomen – of erger? Ze was wel bezorgd om zijn veiligheid, maar treurde toch om het verlies van haar bezittingen. Misschien kon ze een kam lenen. Een paar haarspelden. Ze nam een slok thee en voelde zich meteen beter. Thee was troost. Rust. Beschaving.

‘Ik kan naar huis lopen,’ zei ze, terwijl ze haar kopje opzij zette en de kruimels van haar jurk veegde. ‘Het is nog maar een paar kilometer. Ik heb geen begeleider nodig.’

Hij trok een wenkbrauw op en keek onder de tafel naar haar voeten. De altijd praktische Jack. Vlug trok ze haar doorweekte muiltjes onder de modderige zoom van haar jurk.

‘Acht kilometer en je zou blootsvoets zijn. Vijftien en je zou smeken om vervoer. Er ligt een dameszadel in de stal – en er is een rijtuig.’

Dus dat waren de alternatieven. Omdat haar rijkleding in haar hutkoffer zat, moest ze wel een rijtuig nemen. Ze had alleen geen cent... ‘Mijn spullen zaten boven op de postkoets die een paar kilometer ten oosten van hier defect is geraakt. De koetsier... ik hoop dat hij ongedeerd is...’

‘Er zijn geen doden gevallen, voor zover we weten, alleen gewonden. Maar ik zal voor de zekerheid iemand die kant op sturen.’

Opgelucht bekende ze: ‘Mijn portefeuille is weg... verloren in de storm.’

‘Waarom zit je niet in Philadelphia?’

Ze kromp in elkaar op zijn vrijpostige vraag. Binnenkort zou haar vader haar hetzelfde vragen, alleen op vriendelijkere toon natuurlijk. ‘Ik... ik ben klaar met de etiquetteschool. Het is tijd dat ik naar huis terugkeer.’

‘Je hebt er een slecht moment voor uitgekozen,’ mompelde hij.

Ze nam nog een slok thee, want ze kon het niet tegenspreken,

en keek in de richting van de keuken, maar haar blik bleef hangen aan zijn profiel. Hij keek omhoog naar de mannen die het dak aan het repareren waren, het zwakke licht dat naar binnen viel omlijstte hem. Zijn kleur schokte haar, hij was zo diep gebruind dat je zou denken dat hij een gewone arbeider was en al zijn tijd buiten doorbracht. Zijn trekken waren altijd bijzonder knap geweest, bijna havikachtig, en zijn haar had de kleur van zomerstro, het was niet donker als whisky zoals dat van Wade. Het leed geen twijfel dat hij een man van de wereld was. Hij bewoog zich zelfs met een gemak en beweeglijkheid die ver afstonden van de stijve formaliteit in de salons van de hoge kringen. Hij was in één woord anders. En gevaarlijk.

Vader zou het niet goedkeuren.

2

Een gedempte stem en zachte conversatie zijn de gebruikelijke kenmerken van een welopgevoede vrouw.

Hannah More

WONDERLIJK GENOEG BRACHT Jack Turlock zowel koetsier als hutkoffer. Ellie bedankte hem en ging naar boven naar de kamer die hij voor haar had besteld. Ze stond daardoor op een ongemakkelijke manier bij hem in de schuld. Nu ze haar bagage bij zich had, liet ze het bespottelijke plan om te gaan lopen varen en stemde eindelijk in met het rijtuig mee te gaan dat hij had gehuurd. Hij zou naast haar rijden, had hij gezegd, de laatste kilometers naar Pittsburgh en de Greensburg Road af naar New Hope.

Ze zuchtte toen ze de volgende ochtend in het rijtuig stapte. Samen reizen was net zo aanlokkelijk als de vissoep van vorige week.

Ze leunde achterover op haar plaats en tilde het leren gordijntje op om de schade van de storm te bekijken. Een ongewenste gedachte drong door de mist van haar ontevredenheid. Was haar huis ook ernstig beschadigd? New Hope was erg sterk en zelfs de kapel was gemaakt van steen, maar de verwoesting om haar heen was een waarschuwing. Ze had haar blik strak naar de grond gericht en was zich daardoor nauwelijks bewust van de plotselinge verschuiving van wolken boven haar hoofd.

Enorme bomen lagen als brandhoutjes omver, waardoor het

rijtuig zo vaak moest uitwijken en zigzaggen, dat ze er misselijk van begon te worden. Terwijl het onweer rommelde en de bliksem de lucht verlichtte, werd ze geteisterd door ongelooft. Er was geen wind, er waren alleen grijze stromen van regen die haar zicht belemmerden en Jack Turlock tot op de huid doorweekten. Hoewel ze niet op hem gesteld was, wilde ze hem niet dood hebben. Ze gooide het gordijntje dicht, hief een gehandschoende hand en bonsde tegen het gelakte plafond. Langzaam en schuddend kwam het rijtuig tot stilstand en haar begeleider klom naar binnen. Toen een nieuwe bliksemschicht het landschap griezelig wit verlichtte, verwachtte ze bijna dat de koetsier zou volgen.

Met een vloek nam Jack Turlock plaats tegenover haar. Hij was nat als een wouddier en twee keer zo giftig. ‘Neem me niet kwalijk.’

Ze schrok meer van de verontschuldiging dan van de godslastering. De Turlocks waren berucht om hun halstarrigheid en niet geneigd hun ongelijk te bekennen. Ze haalde haar zakdoek tevoorschijn en liet die voor zijn neus bungelen als een witte vlag van wapenstilstand. Ze vroeg zich af of haar familie zich vergist had door hen af te schrijven. Zag ze nu toch een greintje boetvaardigheid?

Maar haar hoop werd gedoofd door de ergernis in zijn ogen, hoewel hij het geborduurde linnen lapje aannam en zijn voorhoofd afveegde. Regendruppels hingen aan de donkere punten van zijn haar en dropen op zijn modderige overhemd. Hij gaf haar het zakdoekje terug, schudde driftig met zijn hoofd en ze voelde waterdruppels tegen haar aan komen.

Net als een van vaders herdershonden.

‘Meneer Turlock –’

‘Jack,’ verbeterde hij, terwijl hij haar in de ogen keek.

Ze stak haar kin in de lucht. ‘Ik zal u niet anders noemen dan meneer Turlock.’

‘En ik zal jou niet anders noemen dan Ellie. Die rare formaliteit is nog irriteranter dan het weer. We zijn twintig jaar of meer

naast elkaar opgegroeid. Mijn moeder was bijna met je vader getrouwd, weet je nog.'

Dat was een ramp geweest, dacht ze, maar ze zei het niet.

Isabel O'Hara Turlock was met haar vijftig jaar een kracht om rekening mee te houden. Ellie kon zich goed voorstellen hoe ze met twintig jaar was geweest. Mevrouw Turlock en mama waren verschillend als een imitatiediamant en een edelsteen.

'Eigenlijk gaat onze band nog veel verder terug,' zei ze, in de stemming om hem tegen te spreken. 'Mijn vader bouwde New Hope in 1793 –'

'En River Hill is zestien jaar daarvoor gesticht,' onderbrak hij haar. 'Zonder de steun van mijn grootvader zou je vader om te beginnen niet eens het land hebben gehad voor New Hope.'

Ze stak haar kin nog wat hoger in de lucht. 'Dat zeggen de Turlocks.'

'Ik neem aan dat de Ballantynes – en de Camerons – iets anders zeggen.'

'En dat zullen ze altijd blijven zeggen.'

Hij rolde met zijn ogen. 'Zijn we het tenminste ergens over eens?'

Ze wilde het niet vragen, maar ze was benieuwd wat hij deed bij de Widow Meyer's Tavern als hij op weg was naar River Hill. Na de dood van rechter O'Hara had hij het uitgebreide landgoed langs de Monongahela River geërfd, terwijl Wade, de erfgenaam, woonde op Broad Oak, een paar kilometer ten westen van New Hope.

Hij leunde achterover en sloeg zijn armen over elkaar. 'Waar is je kamenierster?'

Zijn vrijpostigheid ergerde haar. 'Waar is jouw knecht?'

'Heb ik niet.'

'En ik heb geen kamenierster,' antwoordde ze, beklemd door het verlies van Rose. 'Ze is veertien dagen geleden weggelopen.'

'Ik heb je met haar gezien in Philadelphia.'

O? Ging zijn smaak uit naar kroegdeernen *en* kameniersters? 'Ik heb je nooit in de stad gezien.'

‘Ik ben er af en toe voor zaken.’ Toen ze fronste, voegde hij er zonder lichtzinnigheid aan toe: ‘Zaken van de duivel.’

Hierop had ze bijna veelbetekenend naar hem gelachen, want dat was precies wat ze had gedacht. ‘Ik zou je vast niet zijn tegengekomen, omdat we niet dezelfde plaatsen bezoeken.’

‘Ongetwijfeld.’ Hij schraapte zijn keel, haalde een drijfnat papier tevoorschijn en begon een beetje spottend voor te lezen: ‘*Elinor Louise Ballantyne is een aardige jongedame met een fortuin van twintigduizend pond of meer...*’

Ze keek hem ongelovig aan. De circulaire van het Huwelijks-genootschap? Hoe kwam hij daaraan?

‘Het genootschap had het natuurlijk mis met hun berekening van het familiefortuin,’ zei hij tegen haar. ‘Met de pachtgrond van je vader ben je heel wat meer waard dan er staat.’

‘Wat?’

Hij draaide het papier om. ‘Ja, vooral de “Tabel die de exacte situatie in het leven en de persoonlijke kwaliteiten van bekende huwbare dames aantoot”.’

Ze boog zich naar voren en griste de circulaire uit zijn hand. Ze verfrommelde hem, opende het raam van het rijtuig en gooide hem tot zijn zichtbare plezier naar buiten. ‘Wat weet je van het Huwelijks-genootschap?’

‘Genoeg om het uit de weg te gaan.’

‘Ze hebben je zeker geen uitnodiging gestuurd?’

‘Jawel, maar ik heb geweigerd, hoewel het verleidelijk was toen ik de aangeboden erfgenen zag, onder anderen jij.’

‘Je maakt een grapje.’

‘Nee, ik ben lang smoorverliefd op je geweest, Ellie. Sinds je jaren geleden de beek overstak en me een herderspup bracht in plaats van de pup die ik had verloren.’

Smoorverliefd? Ze wilde niet toegeven aan dat dwaze idee. Maar zijn gezichtsuitdrukking was een ogenblik zo ernstig geweest dat ze wist dat hij de waarheid sprak over het hondje, al kon ze zich die gebeurtenis niet meer herinneren.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat jij vier was en ik een jaar of tien. Te klein om het nog te weten.’

Ze herinnerde zich eigenlijk alleen stokken, stenen en ruzie. ‘Het zal wel mama’s idee zijn geweest om jou dat hondje te geven. Zij probeerde altijd mensen te troosten.’

‘Andra zal het niet geweest zijn,’ zei hij plompverloren.

Nee, Andra niet. Haar oudere zus had een hart van steen.

Het tikken van de regen op het dak zwol aan en ze reden in stilte verder, opgesloten in het stille, halfdonkere van een rijtuig dat van veel mindere kwaliteit was dan de rijtuigen waar Ellie aan gewend was. Ze kermde bijna toen het gevaarte met een ruk tot stilstand kwam zodat ze bijna op Jacks schoot belandde. Terwijl hij uitsteeg om te gaan kijken, hield zij haar adem in en hoopte dat ze verder konden. Pittsburgh was zo dichtbij...

Er verstreken lange minuten voordat de deur van het rijtuig krakend openging en hij haar naar buiten wenkte, met zijn paard aan de hand. Er voer een schok door haar heen. Wilde hij dat zij ging rijden? Ze keek omhoog alsof ze daar een antwoord zocht. Maar de grillige lentelucht was nu zachtblauw, alsof ze zijn schrikwekkende uitnodiging ondersteunde.

Naast hen veegde de koetsier zijn doorweekte wenkbrauwen af en keek boos naar de immense iep die verderop van wortel tot kruin de weg versperde. Mopperend begon hij de paarden uit te spannen, met de bedoeling terug te keren naar de herberg.

Ellie voelde de druk van een eeltige hand toen Jack de mooie, grijsbruine hengst besteeg en haar achter zich trok. Met haar rokken opgehesen en haar in kousen gestoken enkels zichtbaar boven hopeloos bevuilde muiltjes, deed ze haar best om een damesachtige houding in te nemen – onmogelijk als je niet op een dameszadel zat. Al gauw draafden ze over de modderige weg over kreupelhout en om hindernissen heen alsof de duivel hen op de hielen zat, zodat ze stevig door elkaar werd geschud. Was Jack... onder invloed? Ze rook een zwak spoor van sterkedrank en haar gedachten schoten wanhopig alle kanten op.

Vader mag me zo niet zien. Zelfs de werkster zal er aanstoot aan nemen. Ik zal zorgen dat Jack me afzet bij het hek – nee, op de oprijlaan – voordat we bij het huis zijn...

Maar waar zou ze zich in vredesnaam druk om maken?

Ze overleefde het niet en zou New Hope nooit meer zien!

Het reusachtige hek aan de voorkant van New Hope was verrassend genoeg onopgesmukt, met een fikse *B* bevestigd in het midden. Het was van gietijzer – een herinnering aan de nederige smidswortels van de familie Ballantyne. Pittsburgh was toen nog een ruwe wildernis en New Hope de droom van een arme Schot, niet het juweel in de kroon van het Allegheny-gebergte dat het rivierverkeer in volle stroom deed stoppen. Als een parel in een oester rees het grote huis in een pracht van grijze steen omhoog, een ruime veranda met ivoorkleurige zuilen die zich aan alle kanten verhieven naar de eerste verdieping en een overvloed aan palladiaanse ramen.

Geen wonder dat Ellie Ballantyne naar huis wilde. Nu, in de lente, voerde de weelderigheid van het seizoen de heerschappij. Om hen heen ontvouwden zich de velden, bewerkt door arbeiders van Ballantyne – geen slaven, maar leerjongens en vrije zwarten – en Jacks oog werd getrokken naar een grote tuin en boomgaard die zich uitspreidden naar het zuiden. De bomen zaten vol geurige bloesems. Met moeite rukte hij zijn aandacht los van het schitterende uitzicht toen Ellie in het zadel achter hem verschoof.

Na de achttien kilometer lange rit was zijn keel uitgedroogd als rivierzand, maar Ellie had niet geklaagd. Als hij geen verfrissing zou krijgen, zou hij bij een beek in de buurt stoppen. En hij wist zeker dat dat laatste zou gebeuren. Niet één keer had een Turlock een voet gezet op New Hope. Als de Ballantynes gasten ontvingen, werden de Turlocks niet uitgenodigd.

Ze gingen door het hek en sloegen de oprijlaan in. Ontzetting maakte zich van hem meester bij de aanblik van eens torenhoge eiken en iepen die nu geveld waren als door de bijl, hun massieve wortels vormden een modderplek op het glinsterende gras. In zijn hoofd gingen alarmbellen af. Was het op River Hill hetzelfde gesteld?

Achter zich voelde hij Ellies schrik. Hoewel ze een zwak protest had laten horen toen ze het hek door gingen – ze had tegen hem gezegd dat ze de rest wel kon lopen – had hij niet naar haar geluisterd en ze had zich erbij neergelegd. Toen hij eindelijk afsteeg en daarna haar van het paard af hielp, schrok hij toen hij de tranen in haar ogen zag. Ze veegde ze vlug weg toen op de veranda een gestalte verscheen.

Jack kreeg hoop, die al snel gedoofd werd als een kaarsvlam. Hij had de huishoudster verwacht, maar hij had gehoopt dat Silas Ballantyne stond te wachten. Iedereen van Pittsburgh tot Philadelphia wist dat Ellie haar vaders oogappel was. Jack had bedacht dat hij een hele overwinning had behaald door haar te redden. En hij was eerlijk genoeg om toe te geven dat hij in het gevlij wilde komen bij de meest gerespecteerde man in Allegheny County door zijn geliefde dochter ongedeerd thuis te brengen.

In plaats daarvan stond Andra voor hen, met vurige afkeer in haar ogen, stijf rechtop als een soldaat. Ze gunde hem niet meer dan een laatdunkende blik en concentreerde zich op haar kleine zusje, die een schoen miste, zoals Jack met grimmig vermaak opmerkte.

Ellies smalle kousenvoetje hing boven het natte stenen pad. Ze keek verbaasd naar beneden en vervolgens naar Jack, met een openlijke beschuldiging in haar blauwe ogen. Hij had wild en hard gereden om haar hierheen te krijgen – zijn paard stond bedekt met schuimig zweet uitgeput achter hen, snakkend naar water. Maar aan Andra's strakke kaken te zien, zou het geen water of welkom krijgen.

'Ik zou u wel binnen vragen,' zei ze met een stem waarin de

brouwende r van haar vaders Schotse spraak klonk, ‘maar aangezien River Hill zo dichtbij is, wilt u vast gauw naar uw eigen huis om de schade op te nemen.’

Dichtbij? River Hill was nog kilometers ver en de weg zou bezaaid zijn met onvoorstelbare obstakels. Maar hij wilde de rechtvaardige Andra niet het voorrecht gunnen zijn teleurstelling te zien. Hij deed zijn best zijn emoties te verdringen zoals hij bij elke onheuse bejegening van de Ballantynes had gedaan, draaide zich zonder een woord te zeggen om en klom op Cicero, van plan de dichtstbijzijnde beek op te zoeken. Hij deed zijn best om niet te lachen toen zijn paard zich abrupt omdraaide en de rok van Andra’s mooie jurk onder de modder spetterde.

Andra wachtte tot Jack Turlock buiten gehoorsafstand was voordat ze zich met een ruk omdraaide naar Ellie. Haar gezicht was zo rood als een biet, en op scherpe toon zei ze: ‘Elinor Louise! Dat je zonder waarschuwing naar huis komt is al schokkend genoeg! Dan hoeft je niet ook nog eens een Turlock mee te brengen! En kijk nu mijn jurk eens!’

Ellie vergat haar blote voet en kromp in elkaar toen Andra om een dienstmeisje begon te schreeuwen en tegelijkertijd Peyton ontbood. Hij stapte op de toegetakelde veranda die besmeurd was met natte bladeren en gebroken takken. Zoals altijd was hij onberispelijk gekleed en het leek erop of hij niet op de troep lette. Zijn vertrouwde lachje stelde haar op haar gemak, maar hij maakte geen aanstalten om haar te omhelzen. Dan werd zijn pak natuurlijk vies.

‘Zo, zusje... op de verkeerde voet begonnen met Andra?’

De woordspeling ontging Ellie niet toen Andra nog steeds zierend langs hen heen drong. ‘Waar is vader? Moeder?’

‘Lager aan de rivier in New Orleans. Eind juni komen ze terug.’

Nog eens twee hele maanden? Ze slikte haar teleurstelling in. Tegen die tijd zou Andra alle middelen hebben aangewend om haar terug te bonjournen naar Philadelphia. ‘En Ansel?’

Peyton hield zijn hoofd schuin en trok een wenkbrauw op. ‘Hoor je hem niet? Hij is op dit moment in de muziekkamer en de deur staat open.’

De triller van een viool deed haar haastig langs hem heen lopen de stille, donkere hal in. Zo chaotisch als het buiten was, zo kalm was het hier. Mooie houtpanelen en Hollandse en Vlaamse schilderijen gaven de indruk van een voornaam landhuis, de parketvloer en versleten meubels een elegante herinnering aan een andere eeuw. Ze liep door tot de laatste deur aan de linkerkant, weggestopt achter een immense wenteltrap. Van alle kamers in het huis was dit de meest geliefde, althans van haar en Ansel, waar haar harp en zijn viool thuishoorden.

Toen ze hem voor het raam zag staan, vergat ze de onaangename ontvangst. Ze nam plaats aan de grote concertharp, legde haar handen op de snaren en hoopte dat het instrument gestemd was. Dat was het niet. Haar vingers tokkelden een dissonant voordat ze haar hand in haar schoot liet vallen. Sinds de vroege ochtend was alles een ramp geweest. Waarom zou dit anders zijn?

Ansel draaide zich om en zijn kennelijke blijdschap om haar te zien werkte als een tegengif voor alles wat verkeerd was gegaan. ‘El?’ Hij legde zijn viool opzij, trok haar overeind en smoorde haar in een stevige omhelzing. ‘Zeg dat je voorgoed thuis bent gekomen.’

Ze knikte en vocht tegen haar tranen, emotioneel van vermoeidheid. Alleen Ansel wist hoeveel heimwee ze in Philadelphia had gehad.

Hij hield haar een eindje van zich af om haar goed te kunnen zien. ‘Hoe ben je hier gekomen?’

‘Het schijnt dat ik thuis ben gebracht op een wervelwind... boven op het paard van de duivel.’

‘Wat?’ Hij keek in verwarring op haar neer.

Ze dwong zich tot een glimlach, nog steeds van slag door Andra's standje. 'Jack Turlock is net weg. Tijdens de storm kwamen we elkaar tegen bij Widow Meyer's Tavern. Hij heeft het op zich genomen om me thuis te brengen.'

Hij keek verbaasd en ronduit ontzet. 'Heer Jack?'

Ellie kromp bijna in elkaar bij die oude bijnaam, die door de meesten honend uitgesproken werd. 'Dezelfde.'

'Het is maar goed dat Da stroomafwaarts is. *Wheest!*'

Da. Ze was zo lang weggeweest dat het Schotse woord haar merkwaardig voorkwam. 'Nee, Da zou het niet goedvinden,' mompelde ze, blij dat haar vader haar niet kon zien in haar modderige toestand. 'Onze lieve zus heeft meneer Turlock daarnet de laan uit gestuurd.'

'Echt?'

'Ik vond het nogal bot van haar, maar ik was niet veel beter.' Ze voelde haar geweten prikken. 'Als mama er was geweest...'

'Ze zou erop gestaan hebben dat hij bleef eten en de oude wrok tussen de Ballantynes en de Turlocks zou voorgoed begraven zijn.' Hij gaf haar een snelle knipoog. 'Val Andra niet te hard. Ze is er niet blij mee dat een trechterwolk het dak van haar kamer heeft opgetild en haar nieuwe Franse behangetje heeft bedorven. Hoor je de hamers niet?'

Het zwakke tikken van werklui die boven bezig waren, stelde haar gerust dat alles goed zou komen. Maar de schade die ze niet had gezien, baarde haar de meeste zorgen. 'Ik wist niet of ik hier ooit zou komen. Overal liggen bomen. Ik ben benieuwd naar onze burenen... Pittsburgh.' Maar terwijl ze de woorden uitsprak, ging haar aandacht naar degene die voor haar stond. Ze nam haar broer onderzoekend op en vond hem sterk veranderd. De zonnepeltjes om zijn ogen waren meer uitgesproken, een bewijs dat hij veel buiten was. En zijn roodbruine haar – hoe kon dat? – was zilverwit aan de slapen. Ze vond het een schokkende verandering. Hij was pas vijftientig.

'Ik heb de burenen gesproken toen het licht werd, voordat ik de

stad in reed. Alles is daar vrij normaal. De markthal en de glasfabriek hebben de storm goed weerstaan, maar de werf is behoorlijk gehavend. Ik had geen tijd om de hele steiger af te lopen.’ Hij wreef nadenkend over zijn voorhoofd. ‘Een stal aan Water Street heeft schade geleden en er zijn wat paarden losgebroken. De torenspits van de baptistenkerk is naar beneden gekomen. Gelukkig hebben de burgemeester en de magistraten alles in de hand. Ik ben een half uur geleden teruggekomen om te kijken of de bedrijfsleider van de boerderij het werk op het land heeft hervat en toen werd ik afgeleid.’

Afgeleid door zijn muziek... deze mooie ruimte. In dat opzicht was hij niet veranderd.

‘Ik zou de komende dagen maar in huis blijven.’ Zijn toon was licht, maar zijn ogen stonden verdrietig en waren op dat moment net zo blauw als die van mama. ‘Ga niet de tuin in, of naar de kapel.’

De strakke knoop in haar maag werd steeds dikker en ze was misselijk ondanks zijn vriendelijke waarschuwing. Ze voelde dat hij iets voor haar verzweg, maar een heer, zoals Madame Moreau altijd zei, spaarde altijd de gevoeligheden van een dame. En een dame op haar beurt viste nooit naar bijzonderheden. Het beschadigde dak was makkelijk aan te pakken, maar de kapel die Da voor mama had gebouwd, met al die overgeërfde rozenstruiken eromheen...

‘Ze hebben me nodig in de stallen.’ Hij liep naar de deur en trok een jas aan. ‘Da’s prijsmerrie heeft vannacht een veulen geworpen. Een stukje goed nieuws te midden van al het slechte. Aan tafel praten we verder, goed?’

Aan tafel? Ellie was zo onpasselijk van de gebeurtenissen van de dag dat ze meende een week niet te kunnen eten. Maar een bad was in elk geval fijn.